

»Aa Snak! Du veed godt, at jeg ikke vil gaa fra dig,« sagde Karsten misfornøjet.

De havde nu været hjemme i flere Dage, og endnu havde de ikke været hverken i Teatret eller til nogen Koncert, fordi Jytte ikke var til at faa ud blandt Folk. Selv havde han under hele Rejsen med særlig Forventning glædet sig til det Øjeblik, da han første Gang skulde vise sig med hende i Parkettet. For den Vajsenhusdreng, der stadig hang ham i Ærmet, var det til Tider som en eventyrlig Drøm, at han virkelig var gift med Minister Abildgaards Datter. Og just i disse Dage fandt han sin Prinsesse dejligere end nogensinde.

Jytte rejste sig for at gaa ind og klæde sig om til Middag. Hun havde hørt Pigen komme ind i Spisestuen og begynde at dække Bordet.

Da hun saae hans utilfredse Mine, lagde hun Armen om hans Hals og klappede ham paa Kinden.

»Er jeg en umulig Kone for dig? . . . Du maa ikke være altfor ked af det. Det skal nok blive bedre.«

Han blev øjeblikkelig formildet, svag som han stadig var overfor hendes Kærtegn, dem hun heller ikke ødslede med. Efter tre Maaneders Ægteskab var hun endnu næsten lige sky i sit erotiske Forhold til ham. Bestandig maatte han paany erobre hendes Ømhed, og hun havde bevaret en Uskyld i